

Vizijos iš Viešpaties

***„Aš nebuvau nepaklusnus dangiškajam
regėjimui.“***

Apaštalų darbai 26:19

Tuo metu, kai buvo rengiama Biblija, daugelis Dievo nurodymų ir įspėjimų Jo tautai, taip pat Jo planų ir tikslų apreiškimų, buvo perteikiami per „vizijas“. Šios vizijos dažnai, jei ne visada, buvo stebuklingo pobūdžio ir tokios įspūdingos, kad tų, kuriems jos buvo suteiktos, protuose nepaliko jokių abejonių, jog pateikta informacija buvo iš Viešpaties.

Šios vizijos buvo suteiktos ne tam, kad patenkintų smalsumą, bet tam, kad jas gavusieji būtų pasirengę bendradarbiauti su Viešpačiu įgyvendinant Jo planus – tiek savo pačių, tiek kitų, tiek abiejų labui. Daugeliu atvejų Šventajame Rašte vizijos vadinamos Viešpaties „balsu“, kuris kalba savo tautai. Pakanka tik pavartyti Bibliją, kad įsitikintumėte, kokią svarbą Dievas teikė paklusimui Jo balsui ir kokios baisios pasekmės kiltų dėl nepaklusnumo.

Senajame Testamente aprašytos vizijos

Dievas kalbėjo Nojui ne tik tam, kad jis sužinotų apie artėjančią potvynį, bet ir tam, kad jis galėtų pasirengti išgelbėti save ir savo šeimą. (Pradžios 6:13–18; Hebrajams 11:7) Dievas taip pat kalbėjo Abraomui Ure, pasakė jam apie savo ketinimą palaiminti visas žemės giminės ir davė jam nurodymus palikti savo tautą ir eiti į žemę, kurią Jis jam parodys.

Palaiminimai, kuriuos Abraomas gaus už šį ryšį su Viešpačiu, priklausys nuo to, ar jis paklus šiems nurodymams. Pradžios 12:1–3

Dievas apsidreiskė Mozei prie degančio krūmo ir pavedė jam tapti didžiuoju savo tautos išlaisvintoju. Net žemė, ant kurios Mozė stovėjo tuo metu, kai jam buvo suteiktas regėjimas, tapo šventa, nes Dievas ją naudojo kaip vietą, kurioje savo tarnui perteikė informaciją apie tai, ko iš jo tikisi. (Išėjimo 3:1–10) Jei Mozė nuo to laiko norėjo ir toliau mėgautis Viešpaties palankumu, jam neliko kitos išeities, kaip tik paklusti regėjimui.

Pranašui Izaijui buvo suteiktas regėjimas, kuriame jis pamatė Viešpatį „aukštą ir išaukštintą“. (Izaijo 6:1, 8) Šiame regėjime Izaijas išgirdo Viešpatį klausantį: „Ką man siūsti, ir kas eis už mus?“ Pranašo atsakymas buvo: „Štai aš, siųsk mane.“ Šis nurodymas buvo daugumos regėjimų, kuriais Viešpats senovėje apdovanojo savo tautą, prasmė, nors ne visada tai buvo taip aiškiai išreikšta.

Naujojo Testamento regėjimai

Labiausiai žinoma vizija, minima Naujajame Testamente, buvo ta, kurią gavo Jonas Krikštytojas Jėzaus krikšto metu. Jonas pamatė Dievo Dvasią, nusileidžiančią ant Jėzaus, ir išgirdo „balsą iš dangaus, sakantį: „Šis yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš džiaugiuosi““. (Evangelija pagal Matą 3:16, 17; Evangelija pagal Joną 1:31–34) Čia, sulaukęs trisdešimties metų, Jėzus pradėjo savo žemiškąją tarnystę. Jis atėjo vykdyti savo Dangiškojo Tėvo, „ „, valią – viską, kas buvo užrašyta „knygos ritinyje“, t. y. Senajame Testamente. (Psalmių 40:6–8; Hebrajams 10:5–9) Visi Senajame Testamente

užrašyti nurodymai, skirti Mokytojui vadovauti, buvo užrašyti tiesiogiai Šventosios Dvasios įkvėpti. Nebuvo nė vieno, kuris galėtų išaiškinti jų prasmę. Net tobulam Jėzaus protui, norint suvokti jų reikšmę, buvo būtina gauti ypatingą apreiškimą – regėjimą – ir būtent tuo jis buvo palaimintas, kai jam atsivėrė dangūs.

Jėzus atėjo įvykdyti tai, kas buvo parašyta apie jį. Kai jų prasmė buvo apreikšta, jis be jokio dvejonų ėmėsi užduoties jas įvykdyti. Kokią didžiulę auką Jėzus paaukojo, kad paklustų dangiškajam regėjimui! Jo tarnystės laikotarpis buvo trumpas, o kiekviena diena – varginanti. Jo priešai jį keikė, draugai – nesuprato, o didysis „nusidėjėlių prieštaraavimas“ galiausiai baigėsi jo suėmimu, teismu ir žiauriu nukryžiuavimu. (Hebrajams 12:3) Būtent tai ir buvo regėjimo prasmė. Jėzus turėjo būti vedamas „kaip avinėlis į skerdyklą“. (Izaijas 53:7) Jis turėjo paaukoti savo kūną „už pasaulio gyvybę“. (Evangelija pagal Joną 1:29; 6:51) Jis turėjo būti „skausmų vyras, susipažinęs su kančia“ (Izaijo 53:3). Visose šiose sunkiose patirtyse Jis buvo paklusnus savo Dangiškajam Tėvui. Jis sužinojo, ką reiškia būti paklusniam net ir patiriant didelius kentėjimus. Hebrajams 2:10; 5:8

Kad kompensuotų paklusnumo kainą, Mokytojas patyrė ir gausų atlygį net tada, kai atidavė savo gyvybę. Ramybė ir džiaugsmas, kuriuos jis patyrė, su kaupu kompensavo jo auką. (Evangelija pagal Joną 14:27) Iš tiesų, būtent tai leido jam paklusti „dėl džiaugsmo, kuris jam buvo numatytas“, ir ištverti „kryžių, paniekindamas gėdą“. (Hebrajams 12:2) Tiesa, tai buvo ateities džiaugsmas; tačiau jo laukimas ir visiškas pasitikėjimas, kad gaus

pažadėtą atlygį, suteikė Jėzui dabartinę ramybę ir džiaugsmą, kurių pasaulis negalėjo nei duoti, nei atimti. Taigi, nors jis buvo „kančių žmogus“, be abejonės, jis gyveno taikoje su savo Dangiškuoju Tėvu. „Viešpaties džiaugsmas“ buvo jo stiprybė. Nehemijo 8:10

Paulius ir jo vizija

Saulius iš Tarso visada buvo uolus Dievo tarnas, nors iš pradžių jis klaidingai suprato, ko Viešpats iš jo norėjo. Būtent vykdydamas klaidingai nukreiptą tarnystę jis buvo palaimintas ta apreiškiančia vizija, minima mūsų įžanginiame tekste, ir dėl kurios jis vėliau liudijo, kad nebuvo nepaklusęs. Būtent ši vizija sustabdė Saulių jo klaidingame kelyje. Ji jam atskleidė vietą, kurią jis turėjo užimti kaip Kristaus bendrakankinys, ir užduotį, kurią turėjo atlikti kaip pagonių apaštalas. Apaštalų darbai 9:1–16

Kalbant apie Pauliaus žemiškąją tarnystę Kristui, bene trumpiausias jos gilių pasekmių Pauliui apibendrinimas pateikiamas teiginyje, pasakytame Ananijui, kai Viešpats regėjime įpareigojo jį pasakyti Sauliui, kokių didelių kančių jam teks patirti dėl Jo vardo. (Apaštalų darbai 9:16) Paklusnumas dangiškajam regėjimui Pauliui iš tiesų reiškė daug kančių. (2 Korintiečiams 11:23–28; 12:7–10) Jis tuo džiaugėsi, nes regėjimas atskleidė, kad jam suteikta privilegija kentėti kartu su savo Mokytoju dėl didžiojo Mesijo reikalų. Kolosiečiams 1:24

Šios kančios ištiko dėl jo paklusnumo regėjimui – paklusnumo skelbiant kitiems tai, ką Viešpats jam stebuklingai apreiškė. Pareiškęs Agripai, kad jis nebuvo nepaklusęs regėjimui, Paulius pridūrė: „Aš pirmiausia skelbiau tiems, kurie buvo Damaske,

paskui Jeruzalėje ir visoje Judėjoje, taip pat pagonims, kad visi turi atgailauti už savo nuodėmes ir atsiversti į Dievą – ir savo gerais darbais įrodyti, kad pasikeitė.“ (Apaštalų darbai 26:20) Būtent „dėl šių priežasčių“, kaip Paulius paaiškino karaliui, jį apkaltino jo tautiečiai žydai. (Apaštalų darbai 26:21) Dėl to jį toliau persekiojo tiek žydai, tiek pagonys, kol galiausiai jis baigė savo žemiškąjį kelią. 2 Timotiejui 4:7, 8; Apaštalų darbai 20:17–25

Kadangi Paulius turėjo besąlygišką tikėjimą Viešpačiu ir žinojo, kad į jo gyvenimą nebus įleista nieko, kas nebūtų skirta jo aukščiausiam dvasiniam gerbūviui, jis džiaugėsi ramybe protu ir širdimi. Tačiau jis neturėjo ramybės dėl to, kad jautė neišvengiamą poreikį paaukoti savo gyvybę, paklusdamas dangiškajam regėjimui. Nesvarbu, ar žydų sinagogose, pagoniškose šventyklose, laive ar kalėjime – vienintelė jo gyvenimą užvaldžiusi aistra buvo perteikti kitiems to dangiškojo regėjimo prasmę. Jam buvo apreiškta, kad Jėzus yra Kristus ir kad tiek bažnyčios, tiek pasaulio viltis sutelkta į Jį kaip į Atpirkėją. Ši vizija taip pat atskleidė, kad Kristus yra Tas, kuris karaliaus, kol visi priešai, net ir didžiausias priešas – mirtis, bus pavergti po Jo kojomis. 1 Timotiejui 2:5–7; 1 Korintiečiams 1:23; 15:25, 26

Paulius neapsiribojo vien liudijimu apie Kristaus Evangeliją. Jis uoliai tarnavo broliams ir nesibaimino jiems skelbti „visą Dievo valią“. (Apaštalų darbai 20:27) Jis buvo ištikimas tikėjimo gynėjas ir atvirai priešinosi kūniškumo dvasiai bažnyčioje. Jis pabrėžė, kad Kristus yra tikrasis bažnyčios galva ir kad jo broliams sakyti: „Aš esu Pauliaus“, arba „Aš esu Apolo“, yra netinkama. 1 Korintiečiams 3:4

Amžiaus pabaiga

Paulius, Petras ir Evangelija pagal Joną savo pranašystėse užtikrina mus, kad dabartinio amžiaus pabaigoje Viešpaties tauta bus palaiminta gilesniu Dievo planų ir tikslų supratimu. Pats Mokytojas liudija tą patį. Apibūdindamas savo sugrįžimo ir Antrojo Atėjimo būdą, Jėzus pasakė: „Kaip žaibas [graikų kalba: ryškus spindesys] ateina iš rytų ir šviečia iki pat vakarų, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas [graikų kalba: buvimas]“. (Evangelija pagal Matą 24:27) Koks gražus yra aušros vaizdinys, kurį Jėzus panaudojo, kad iliustruotų laipsnišką Tiesos šviesos aušimą Jo buvimo dieną. Nors šis aušimas buvo laipsniškas, galiausiai visapusiškas ir aiškus Jo buvimo spindesys išsklaidys visų blogio, nežinojimo, prietarų ir nuodėmės tamsą. Nors esame įsitikinę, kad galiausiai, dėl Mokytojo buvimo, „Viešpaties šlovės pažinimas“ užpildys visą žemę „kaip vandenys dengia jūrą“, tačiau pirmieji, kuriuos apšviečia jo buvimo šviesa, yra patys Mokytojo mokiniai. Habakuko knyga 2:14

Naudodamas dar vieną Tiesos iliustraciją, kuri bus suteikta tikinčiųjų šeimai amžiaus pabaigoje, Jėzus paaiškino, kad sugrįžęs jis tarnaus jiems „maistu tinkamu laiku“. (Evangelija pagal Matą 24:45–47; Evangelija pagal Luką 12:37) Jėzaus ir apaštalų bendras liudijimas atskleidžia, kad šiuo metu Viešpaties tauta turėtų tikėtis būti palaiminta gilesniu Biblijoje užrašytų Tiesų supratimu. Tačiau Šventajame Rašte nėra nieko, kas rodytų, kad šis paskutiniųjų dienų regėjimas būtų Dievo suteiktas stebuklingu būdu, kaip anksčiau, kai Jis apšvietė pranašų, apaštalų ir mūsų Viešpaties Jėzaus protus.

Tokie regējimai daudzai nebēra būtini, nes visi Dievo planai ir tikslai dabar yra užrašyti Šventajame Rašte.

Turime pagrindo tikėti, kad šio amžiaus pabaigoje Dievo tautai buvo suteiktas ypatingas Dievo Žodžio supratimas, kaip nurodyta pranašystėse. Turime išsiaiškinti, ar šis supratimas iš tiesų yra Dievo planas ir vizija, kuri per daugelį tamsiojo viduramžių šimtmečių buvo beveik pamiršta. Turime patikrinti, ar jis dera su Dievo Žodžio pažadais ir pranašystėmis.

Dievo planas

Argi mes šiuo metu turime Tiesos žinią? Kalbant apie visapusišką Dievo plano, skirtą žmonių išpirkimui ir išgelbėjimui, supratimą, negalime tinkamai atskirti Tiesos nuo klaidos, tik nagrinėdami vieną ar net kelis atskirus doktrinos aspektus. Pirmiausia turime nustatyti pagrindinę Dievo plano temą ir didįjį tikslą, kuriam tarnauja kiekviena šio plano detalė. Kas paaiškėja, kai gilinamės į Dievo Žodžio pranašystes ir pažadus? Tai faktas, kad Dievas ketina čia, žemėje, įkurti karalystę, kuri numalšins puolusios žmonijos maištą prieš Jo suverenią valią, ir kad žmonija, priimdama Dievo per Kristų suteiktą gyvenimą, galėtų būti atkurta iki tobulo ir gyventi amžinai.

Jėzus apibendrina šią didžią temą, kai mokė mus melstis: „Teateinie Tavo karalystę. Teatsitiktų Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Evangelija pagal Matą 6:10) Pranašas Izaijas atskleidžia, kad šio dieviškojo tikslo įgyvendinimas nepriklauso nuo silpnos žmogiškosios jėgos, bet kad „valdžia bus ant jo [Jėzaus] pečių“ ir kad „Viešpaties Zebaotų uolumas tai įvykdys“. Izaijas 9:6, 7

Ši didi tema persmelkia Dievo Žodį. Tai tiesiog reiškia, kad dieviškasis tikslas yra to, ką Dievas padarys žmogaus galutiniam palaiminimui, metmenys. Bažnyčia daugelį šimtmečių nukrypo nuo šios pagrindinės Biblijos tiesos. Vietoj to, kad melstųsi ir lauktų, kol Dievo karalystė valdys ir laimins pasaulį, palaipsniui buvo sukurta žmogaus sukurta karalystė, sujungiant bažnyčią ir valstybę. Tai buvo vadinama krikščioniškąja civilizacija, ir nors tos sistemos galia ir įtaka dabar yra daug mažesnė, pagrindinis principas, kuriuo ji rėmėsi, vis dar valdo tų, kurie nėra apšviesti Dievo šventuoju žodžiu, mąstymą ir veiksmus. Atrodo, kad tas principas yra toks: jei žmogus neatliks Dievo darbo už Jį, tai nebus padaryta visai. Dėl to daugelis šiuo metu nemato, kad Dievas turi planą tautų palaiminimui ir tą planą įgyvendins nepriklausomai nuo žmogiškosios pagalbos.

Nusivylimas – tada supratimas

Prieš didįjį Tiesos apreiškimą šio amžiaus pabaigoje pranašysčių tyrinėtojai, tokie kaip Viljamas „“ Milleris ir kiti XIX amžiaus pirmojoje pusėje, remdamiesi laikmečio ženklais ir tam tikromis pranašystėmis, buvo atradę, kad Mokytojo sugrįžimas yra visai arti. Tačiau jų lūkesčiai nepasiteisino, nes jie nesuprato Kristaus sugrįžimo būdo, manydami, kad jis ateis kaip žmogus su vinų žymėmis rankose ir kojose. Jie nepastebėjo fakto, kad jis paaukojo savo kūną už pasaulio gyvybę ir buvo prikeltas iš mirusiųjų kaip šlovinga dieviška būtybė, nematoma žmogaus akimis. Todėl, kai jis sugrįš, jis bus nematomas, „kaip vagis“, neatpažįstamas niekam, išskyrus tuos, kurie „budėjo“ ir stebėjo, kaip išsipildo pranašystės.

Apreiškimas Jonui 16:15; Evangelija pagal Matą 24:42, 43

Netrukus po to, XIX a. antrojoje pusėje, grupė uolių Biblijos tyrinėtojų ilgą laiką studijavo pranašystes. Viena iš didžiųjų tiesų, kuri paaiškėjo dėl tų studijų, buvo Viešpaties sugrįžimo tikslas. Šventasis Raštas parodė, kad Jis turėjo sugrįžti, kad atgaivintų žmoniją, o ne sunaikintų žemę, ir kad pranašiška apibūdintas pasaulio pabaiga iš tikrųjų reiškė dabartinės blogos socialinės tvarkos pabaigą bei naujos tvarkos – „naujų dangų ir naujos žemės, pasaulio, kupino Dievo teisumo“ – įkūrimą. (2 Petro 3:13) Apaštalų darbų 3 skyriuje, 20–21 eilutėse, apaštalas Petras kalbėjo apie Dievo planą, kuris turėjo būti įvykdytas per Kristų ir Jo pagalba per Jo Antrąjį Atėjimą. Jis apibūdino jį kaip „visų dalykų atkūrimo laikus“ ir pridūrė, kad būtent apie tai Dievas liudijo „per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“. Tai buvo Dievo balsas – vizija – kurią, kaip rašoma knygoje „“, išgirdo ir per pranašus atskleidė Petrai bei mums.

Vizija šiandien

Tiesos vizija, kuri šiandien pasiekė mus Dievo nustatytu būdu ir kuria mes džiaugiamės, yra visapusiška. Ji apima visų didžiųjų vizijų, kurias Dievas davė savo tautai senovėje, prasmę. Nojus galbūt nesuprato šio regėjimo taip, kaip mes jį suprantame šiandien, arba nesuvokė, kad jo patirtis, susijusi su to pasaulio pabaiga, pranašavo „Žmogaus Sūnaus dienas“, kuriose mes dabar gyvename, artėjant prie šio „dabartinio pikto pasaulio“ pabaigos. (Evangelija pagal Matą 24:37–39; Galatams 1:4) Vis dėlto Nojui buvo didelė

palaima sužinoti apie artėjančią potvynį ir gauti privilegiją tarnauti, susijusią su juo.

Kaip gi Abraomas turėjo džiaugtis, kai Dievas jam pranešė apie savo ketinimą per jo palikuonį palaiminti visas žemės giminės! Tačiau jis nežinojo, kad šis palaiminimo „palikuonis“ turėjo būti tikėjimo palikuonis, sudarytas iš Jėzaus ir jo kūno narių, kurie kenčia ir miršta su juo, kad galėtų gyventi ir karaliauti su juo. Galatams 3:16, 27–29

Mozė buvo sužavėtas, kai pamatė degantį krūmą ir išgirdo Dievo balsą, liepiantį jam nusiimti batus, nes vieta, kurioje jis stovėjo, buvo šventa žemė. Jis sužinojo, kad turi būti savo tautos išlaisvintojas iš Egipto ir jų įstatymų davėjas. Tačiau jam buvo suteikta nedaug įžvalgos apie didesnę išvadavimą, kuris turėjo ateiti visai žmonijai, ir apie žydų bei pagonių susitaikinimą su Dievu pagal Naujosios Sendoros sąlygas. Nors tiesa, kad Mozė pranašavo, jog turi ateiti tas, kuris bus didesnis už „“, kaip ir kiti Senojo Testamento pranašai, abejotina, ar jis labai aiškiai suprato šios ir kitų savo pranašysčių reikšmę. Pakartoto Įstatymo 18:15–19; Apaštalų darbų 3:22–26; Apaštalų darbų 7:37; Hebrajams 12:18–24

Izaijas matė Viešpatį „aukštą ir išaukštintą“, ir šis regėjimas įkvėpė jį vykdyti tokio išaukštinto ir šventojo valią, tačiau jo Dievo regėjimas nevisiškai atskleidė dieviškojo charakterio šlovę, kokią matome šiandien. Izaijas nesuprato – kaip mums dabar suteikta privilegija suprasti – nuostabaus Dievo savybių gilumo ir harmonijos – Jo išminties, teisingumo, meilės ir galios – taip taikliai pavaizduotų „serafimuose“, kuriuos jis matė savo regėjime. Izaijo 6:1–8

Kai Jēzui atsivēre dangūs, jam buvo apreikšta Senojo Testamento pranašysčių, susijusių su jo žemiškosios tarnystės tikslu, prasmė – kad jis turėjo kentėti ir mirti už žmoniją. Tuomet nebuvo įmanoma visapusiškai paaiškinti šių dalykų savo mokiniams, nes, kaip sakė Jėzus, jie „dabar negalėjo to pakelti“. (Evangelija pagal Joną 16:12) Vėliau, kai Jėzus jiems paaiškino Raštus apie savo mirties prasmę, jų širdys užsidegė, nes jie geriau suprato šiuos dalykus. Evangelija pagal Luką 24:32

Būtent per Sekmines to regėjimo prasmė buvo išplėsta, įtraukiant bažnyčios „šaukimą“. (Apaštalių darbai 2:36–39) Tada Kristaus pėdomis einantys pasekėjai išsamiau sužinojo apie savo privilegiją kentėti ir mirti kartu su Mokytoju, taip dalydamiesi šio amžiaus „geresnėmis aukomis“. (Hebrajams 9:23) Ši brangi Tiesa taip pat buvo pamiršta Tamsiaisiais amžiais, tačiau ji yra dalis šlovingos vizijos, kuria šiandien esame palaiminti.

Regėjimas, kuriam Paulius nebuvo nepaklusnus, buvo šlovingas visais savo aspektais. Jame jis pamatė, kad Dievo planas buvo išplėstas, įtraukiant pagonis ir jiems suteikiant galimybę tapti bendrais paveldėtojais su žydais karalystės pažadų atžvilgiu. (Efeziečiams 2:11–22) Vėliau Pauliui buvo suteiktos kitos vizijos. Jis buvo „paimtas į trečią dangų“ ir į „rojų“ – „naujus dangus ir naują žemę, kurioje gyvena teisumas“ – ir matė dalykus, apie kuriuos jam nebuvo leista kalbėti, nes dar nebuvo atėjęs tinkamas laikas. (2 Korintiečiams 12:1–4; 2 Petro 3:13) Šiandien mes taip pat tikėjimo akimis galime pamatyti „trečią dangų“ ir sužinoti, ką Paulius matė „rojuje“. Jis matė, kaip išsipildo Dievo tikslas dėl būsimos atkūrimo, ir kaip visa žmonija gyvena

pasauliniame Edene, kur vyrauja tobulas gyvenimas ir taika žemėje. (Izaijo 51:3; Ezechielio 36:33–36) Pauliui nebuvo leista paskelbti to, ką jis matė, bet mūsų regėjimas ragina mus paskelbti visam pasauliui palaimingą žinią apie netrukus įsteigtiną Kristaus karalystę! Evangelija pagal Matą 24:14; 2 Timotiejui 4:2

Atsakomybė už tiesą

Kaip jau minėjome, senovėje, kai Dievas savo tarnams suteikdavo regėjimus, tai buvo tarnystės užduotys. Taip pat yra ir su Tiesos regėjimu, kuriuo Dievas mus apdovanojo. Mums tenka tam tikras vaidmuo. Tai mums taip pat yra tarnystės užduotis, taip pat užduotis, apimanti sąlygas ir reikalavimus, kuriuos privalome įvykdyti, kad mūsų tarnystė būtų „šventa, priimtina Dievui“. Romiečiams 12:1

Norime, kad mūsų rankos būtų panaudotos Dievo tarnystei. Norime, kad mūsų kojos būtų greitos nešant dieviškosios meilės žinią, kad „paguostų visus, kurie liūdi“ (Izaijo 61:2). Norime savo lūpomis ir liežuviais pasakoti apie Jo meilę. Iš tiesų, jei įsisavinsime tinkamą regėjimo dvasią, norėsime, kad viskas, ką turime, būtų panaudota Dievo tarnystei. „Nieko, Viešpatie, aš nesusilaikysiu“, – taip pasakysime Tam, kuris atvėrė mūsų supratimo akis, kad matytume Jo šlovę. Mes mielai Jam atiduosime viską, ką turime.

Visa tai yra mūsų visiško paklusnumo dangiškajai vizijai dalis. Paulius rašė, kad turėtume „kiekvieną mintį“ pavergti Kristui (2 Korintiečiams 10:5). Nieko mažiau nei tai nebus visiškai priimtina Viešpačiui. Kristus sakė, kad turėtume leisti savo šviesai šviesti, be to, išdėstė daugelį teismo savybių, dėl kurių

mūsu šviesos nešimas bus priimtinas Dievui (Evangelija pagal Matą 5:16; Filipiečiams 2:15). Taigi, visiškai atsiduokime Tiesos galiai ir, paklusdami vizijai, džiaukimės bet kokiomis patirtimis, kurios gali iš to kilti. Laiko lieka nedaug. Būkime ištikimi, kol dar turime tokią galimybę.